

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/267/2021
Identifikačné číslo spisu:	1715209581
Dátum vydania rozhodnutia:	26.10.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1715209581.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a sudcov JUDr. Jána Šikutu, PhD. a JUDr. Márie Trubanovej, PhD., v spore žalobcu : Y. S., nar. XX. R. XXXX, bytom Š., J. XX, zastúpený JUDr. Petrom Bilkovičom, advokátom so sídlom v Bratislave, Strojnícka 8, proti žalovaným : 1/ U. V., nar. XX. P. XXXX, bytom v O., S. K.Q. XXA, zastúpený spoločnosťou: ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA DVORECKÝ & PARTNERI s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 50, IČO: 35 967 421, 2/ Športový klub Šenkvice, so sídlom Šenkvice, Domovina 55, IČO: 34 004 106, zastúpený JUDr. Miroslavou Vándákovou, advokátkou so sídlom v Modre, Šúrska 136, 3/ Oblastný futbalový zväz Bratislava-vidiek, so sídlom v Bratislave, Súmračná 27, IČO: 31 817 424, o zaplatenie náhrady škody vo výške 22 593,14 eur, vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 36C/211/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 23. júna 2021, sp. zn. 6Co/15/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovanému 1/ p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Žalovaným 2/ a 3/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Pezinok (ďalej v texte rozhodnutia aj „súd prvej inštancie“, „prvoinstančný súd“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 7. mája 2018, č. k. 36C/211/2015-197 uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi peňažnú sumu 22 122,30 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% p.a. zo sumy 22.122,30 eur od 04.02.2016 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok); žalobu v časti istiny 470,84 eur s príslušenstvom a v časti úroku z omeškania od 31.12.2015 do 03.02.2016 zo sumy 22.593,14 eur zamietol (II. výrok); žalobu voči žalovanému 3/ zamietol (III. výrok), žalobcovi priznal voči žalovanému 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov súdneho konania, o ktorej výške bude rozhodnuté osobitným uznesením (IV. výrok); žalovanému 3/ priznal voči

žalobcovi nárok na náhradu trov súdneho konania, o ktorej výške bude rozhodnuté osobitným uznesením (V. výrok).

1.1. V odôvodnení rozsudku prvoinštančný súd uviedol, že na vznik zodpovednosti žalovaných za poškodenie zdravia žalobcu, je potrebné súčasné naplnenie existencie (i) porušenia právnej povinnosti, (ii) vznik škody, (iii) príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou a (iv) zavinenie škodcu. U každého žalovaného skúmal samostatné naplnenie týchto podmienok, ich vzájomný pomer zodpovednosti bol daný podľa ich účasti na spôsobení škody, ktoré okolnosti skúmal samostatne od podmienok vzniku zodpovednosti za škodu. Pokiaľ išlo o žalovaného 1/, žalobca vymedzil porušenie právnej povinnosti tým, že žalovaný 1/ mal porušiť povinnosť počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví [§ 415 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OZ“)], a to svojou činnosťou - strelbou na bránu, za ktorou sa odohrávalo športové podujatie, pri nedostatočnom technickom zabezpečení na predídenie ujmy. S ohľadom na vykonané dokazovanie, vrátane záverov predchádzajúceho trestného konania, dospel k záveru, že žalovaný 1/ zaviniel poškodenie zdravia žalobcu, keď vedel, že ním vystreľované loptičky môžu preletieť za pletivo smerom k futbalovému ihrisku. Z podstaty veci vyplýva, že tieto strieľal tak, aby ich brankár nechytí, pred strelbou neskontroloval stav pletiva za bránou, na ktorú strieľal loptičky a síce nevedel, že žalobca sa nachádza za pletivom za bránkou pozemného hokeja, avšak vzhľadom na svoje osobné pomery, spočívajúce v osobných športových skúsenostiach a vedomosti o futbalovom zápase vedieť mal a mohol, že v uvedenom priestore sa môže niekto nachádzať. Príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou mal súd za preukázanú tým, že práve žalovaný 1/ udelil loptičke pozemného hokeja kinetickú energiu, táto loptička letela spôsobom dovtedy sa už vyskytujúcim, aj keď štatisticky v podstate menej častým, narazila do hlavy žalobcu, čím preniesla svoju kinetickú energiu do lebky žalobcu a pôsobením tejto kinetickej energie udelené žalovaným 1/ došlo k poškodeniu telesnej konštrukcie žalobcu. Išlo potom o priamu bezprostrednú príčinnú súvislosť, prípadný dotyk či pletiva s múrikom, či výstroje tretej osoby - brankára, nepretrhli príčinnú súvislosť, keďže išlo o faktory existujúce, žalovaným 1/ uvedomené. Samotný vznik škody (náhrada za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia) bol súdu prvej inštancie preukázaný zo znaleckého posudku č. 173/15 znalca prof. MUDr. J. Lohnerta, CSc., z ktorého mal súd preukázaný aj jej rozsah. Žalobcovi priznal i účelné náklady spojené s liečením v sume 201,96 eur a náklady za vyhotovenie znaleckého posudku. Ostatné náklady vo zvyšku istiny 470,84 eur žalobca nepreukázal.

1.2. Pokiaľ išlo o žalovaného 2/ súd mal za preukázané, že organizátorom futbalového zápasu bol práve on, keďže nepreukázal, že by mal byť organizátorom podujatia žalovaný 3/. Žalovaný 2/ podľa okresného súdu tým, že nezabránil používaniu svojho športového zariadenia - hokejových bránok, ktorých okolie nebolo zabezpečené pred prelietavaním loptičiek a súčasne organizovaním futbalového zápasu tak, že účastníci tohto podujatia boli priamo ohrození využívaním športového zariadenia - hokejového ihriska, sa dopustil porušenia povinnosti zabezpečiť ochranu zdravia účastníkov podujatia - futbalového zápasu, ktoré mu ako organizátorovi vyplynulo z ustanovení zákona č. 1/2014 Z.z. o organizovaní verejných športových podujatí a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zák. č. 1/2014 Z.z.“). Na vznik škody bolo potrebné nahliadať rovnako ako pri žalovanom 1/ (viď vyššie). Pokiaľ išlo o príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, táto spočívala v tom, že ak by nebola žalovaným 1/ udelená kinetická energia loptičke pozemného hokeja, táto by nepoškodila lebku žalobcu. Bez opomenutia žalovaného 2/, a to nedostatočným technickým zabránením preletu loptičiek a súčasne nezabránením užívania jeho športových zariadení, by ku škode nedošlo. Zavinenie žalovaného 2/ spočívalo v tom, že mal vedieť, že činnosťou žalovaného 1/ pri existujúcom technickom vybavení športového zariadenia, žalovaným 1/ vystrelená loptička môže preletieť za pletivo, pričom sám umiestnil osoby účastné športového podujatia na miesto možného dopadu loptičiek pozemného hokeja. Bolo možné teda konštatovať, že žalovaný 2/ zaviniel poškodenie zdravia žalobcu keď vedel, že žalovaným 1/ vystreľované loptičky môžu preletieť za pletivo smerom k futbalovému ihrisku, kde organizoval podujatie, pred začatím podujatia neskontroloval svojimi usporiadateľmi stav pletiva z ihriska pozemného hokeja, čo nebolo tvrdené, a teda ani preukázané a umiestnil osoby za bránou, na ktorú sa strieľali loptičky, avšak sa vzhľadom na osobné pomery svojich zamestnancov a štatutárneho orgánu, spočívajúce v skúsenostiach a vedomosti o futbalovom zápase vedieť mal a mohol, že k poškodeniu zdravia môže dôjsť.

1.3. V prípade žalovaného 3/ žalobca neunesol dôkazné bremeno, pokiaľ ide o preukázanie tvrdenia o

existencii právnej povinnosti a jej porušenia a nutne ani príčinnej súvislosti a zavinenia. Súd preto žalobu voči žalovanému 3/ v celom rozsahu zamietol.

1.4. Žalovaných 1/ a 2/ zaviazal uhradiť škodu spoločne a nerozdielne, ich účasť na spôsobenej škode ustálil v pomere 1:1 bez toho, aby mal tento pomer vplyv na povinnosť voči žalobcovi. Súd uznal aj nárok žalobcu na úroky z omeškania v požadovanej výške.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolania žalovaných 1/ a 2/ rozsudkom z 23. júna 2021, sp. zn. 6Co/15/2019, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti vo vzťahu k žalovanému 1/ zmenil tak, že žalobu voči nemu zamietol (výrok I.). Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti vo vzťahu k žalovanému 2/ potvrdil (výrok II.). Žalovanému 1/ nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal (výrok III.). Žalobcovi priznal voči žalovanému 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, pričom o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (výrok IV.).

2.1. Podľa odôvodnenia rozhodnutia na odvolacom pojednávaní, na ktorom odvolací súd doplnil dokazovanie výsluchom žalovaného 1/ a žalovaného 2/, zopakoval dokazovanie oboznámením pripojeného vyšetrovacieho spisu ORPZ v Pezinku ČVS: ORP-626/MD-PK-2014 a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo vzťahu k žalovanému 1/ zmeniť a vo vzťahu k žalovanému 2/ ako vecne správny potvrdiť.

2.2. Pokiaľ išlo o žalovaného 1/, dospel odvolací súd k záveru, že v konaní bolo s pravdepodobnosťou hraničiacou s určitosťou preukázané, že to bol práve on, kto loptičkou pozemného hokeja trafil v tom čase maloletého žalobcu, nakoľko pred škodovým incidentom strieľal na bránu ako posledný, pričom po jeho streľbe sa zistilo, že chýba jedna loptička zo sady lôpt (táto skutočnosť vyplýva zo samotnej výpovede žalovaného 1/ v trestnom konaní). Bez ohľadu na uvedený záver však odvolací súd nevzhliadol, že by žalovaný 1/ svojou tréningovou aktivitou porušil svoju zákonnú prevenčnú povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 415 Občianskeho zákonníka. Žalovaný 1/, spolu s ďalšími dvomi spoluhráčmi trénovali na samostatnom, od futbalového ihriska riadne oddelenom ihrisku pozemného hokeja. Svojou tréningovou aktivitou neporušil prevádzkový poriadok žalovaného 2/, ani iné jeho usmernenie, či nariadenie. Skutočnosť, že ním vystrelená loptička nezisteným spôsobom zasiahne žalobcu v tom momente ležiaceho na zemi, resp. sediaceho na stoličke na futbalovom ihrisku, počas prestávky a spôsobí mu vážne zranenie hlavy, nemohol žalovaný 1/ rozumne predvídať, a to ani pri zachovaní miery povinnej opatrnosti. Z uvedeného dôvodu, podľa odvolacieho súdu nie je za škodu vzniknutú žalobcovi zodpovedný.

2.3 Pokiaľ išlo o odvoláciu argumentáciu žalovaného 2/, táto nebola spôsobilá spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku vo vzťahu k nemu. Odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je v tejto časti vecne správny. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že žalovaný 2/ ako organizátor futbalového zápasu mal v zmysle § 6 ods. 1 písm. c/ zákona č. 1/2014 Z.z. právnu povinnosť zabezpečiť ochranu zdravia na mieste konania podujatia (futbalového zápasu). O to viac, že zástupca žalovaného 2/ prevzal v tom čase maloletého žalobcu pred začiatkom futbalového zápasu za účelom poskytnutia servisu hráčom (vyprevádzanie hráčov na ihrisko, zber lopty) a nepochybne právnu zodpovednosť za žalobcu z tohto dôvodu mal aj v čase prestávky medzi dvomi polčasmi futbalového zápasu. Žalovaný 2/ ako organizátor športového podujatia, mal teda vykonať nielen všetky technické opatrenia za účelom minimalizovania rizika prípadného prestrelenia lopty pozemného hokeja na futbalové ihrisko, ktorá právna povinnosť mu vyplývala z ust. § 6 ods. 1 písm. c/ zákona č. 1/2014 Z.z., ale za účelom dodržania svojej zákonnej prevenčnej povinnosti (§ 415 OZ) zabezpečiť aj dozor nad maloletým žalobcom počas celého zápasu (teda aj počas prestávky), až do momentu jeho prevzatia zákonnými zástupcami, čo však neurobil. Maloletý sa bez dozoru počas prestávky pohyboval na futbalovom ihrisku v blízkosti ihriska (bránky) pozemného hokeja, kde prebiehal tréning brankára. Odvolací súd zhrnul, že žalovaný 2/ nevykonával všetky potrebné opatrenia na zamedzenie vzniku škody na zdraví žalobcu, a preto za vzniknutú škodu žalobcovi zodpovedá.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu v časti, ktorou žalobu voči žalovanému 1/ v plnom rozsahu zamietol, podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie z dôvodu uvedeného v § 420 písm. f) CSP a navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti zrušil a vec vrátil krajskému

súdu na ďalšie konanie. Dovolateľ za nesprávny procesný postup odvolacieho súdu - ktorým znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces - označil nepresvedčivé, vágne a nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia. Ďalším dôvodom zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP bol podľa žalobcu postup odvolacieho súdu na pojednávaní 9.6.2021, na ktorom mu bolo krátkou cestou doručené vyjadrenie žalovaného 1/ založené do spisu 7.6.2021. V zápisnici je podľa dovolateľa uvedené, že toto podanie bolo prečítané, avšak zo zvukového záznamu je zrejmé, že týmto spôsobom oboznámené nebolo a na tomto pojednávaní odvolací súd vyhlásil dokazovanie za skončené, pričom žalobcovi odňal možnosť sa s týmto podaním oboznámiť a vyjadriť sa k nemu, čo priamo namietal. Z rozsudku nie je zjavné, či sa s týmto dôkazom vypořiadal a či ho vyhodnotil. Dovolateľ poukázal, že podľa jeho názoru je zodpovednosť žalovaného v zmysle ustanovenia § 415 a § 420 OZ dokázaná a túto otázku odvolací súd nesprávne právne posúdil. Skutočnosti, na ktoré poukázal odvolací súd, majúce za následok nenaplnenie zodpovednosti žalovaného 1/, sa podľa dovolateľa nezakladajú na výsledku vykonaného dokazovania (oddelenie ihrísk, neporušenie prevádzkového poriadku, predvídanie možnosti spôsobenia škody zo strany žalovaného 1/).

4. Žalovaný 1/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že nebola splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, ani nebola žalobcovi odňatá možnosť sa oboznámiť s vyjadrením žalovaného 1/. Žiadal, aby podľa okolností dovolací súd dovolanie odmietol alebo zamietol.

4.1. Žalovaný 2/ sa k dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného 1/ treba zamietnuť, pretože nie je dôvodné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

7. Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

8.1. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní.

8.2. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

9. Dovolateľ uviedol, že prípustnosť jeho dovolania vyplýva z § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú dovolateľom namietanú procesnú vadu zmätočnosti, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci

procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

11. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne uplatnenými námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán; postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky skutočnosti, objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie (II. ÚS 76/07).

12. Dovolateľ v dovolaní namietal nedostatky odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, ktoré je podľa neho nepresvedčivé, vágne a nedostatočné.

13. K námietkam dovolateľa týkajúcim sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku treba uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces (podrobnejšie poukazuje dovolací súd napr. v rozsudku z 27. októbra 2021 sp. zn. 5Cdo/130/2021).

13.1. Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu napadnutý dovolaním žalobcu spĺňa kritériá pre odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP, preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitráry (svojvoľný). Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov vychádzal, akými úvahami sa riadil a ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd prijaté rozhodnutie náležite vysvetlil. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá aj základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia, vyplýva z neho vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné. Závery, ku ktorým odvolací súd dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť.

13.2. Pokiaľ išlo o posúdenie zodpovednosti žalovaného 1/ voči žalobcovi, je potrebné povedať, že sa s ňou odvolací súd vysporiadal v bode 25. svojho rozsudku. Pokiaľ išlo o jednotlivé „predpoklady“ zodpovednosti žalovaného 1/, ktoré dovolateľ vymedzil na strane 4/ dovolania, s jednotlivými týmito skutočnosťami sa odvolací súd zaoberal a vysporiadal sa s nimi, pričom svoje rozhodnutie založil v prvom rade na preukázanom závere, že k incidentu došlo počas prestávky futbalového zápasu, kedy žalovaný 1/ nemohol predpokladať, že sa žalobca (ani iné osoby) bude na predmetnom mieste nachádzať. Zároveň bolo ihrisko pozemného hokeja riadne oddelené a zo strany žalovaného 2/ nebol sformulovaný žiadny zákaz trénovať pozemný hokej počas futbalového zápasu, ktorý by mohol porušiť. Keďže nebolo podľa odvolacieho súdu možné očakávať, že vystrelená loptička trafi žalobcu v tom momente ležiaceho na zemi, resp. sediaceho na stoličke na futbalovom ihrisku, počas prestávky, a tým bolo zistené, že nebola porušená všeobecná prevenčná povinnosť, nebolo potom nevyhnutné osobitne sa vysporiadať s niektorými zo skutočností, na ktoré poukazoval dovolateľ, a ktoré mali zohrávať rolu pri vyhodnotení zodpovednosti žalovaného 1/ (napr. vedomosť o poškodenom site, alebo prelietavanie loptičiek a pod.). S inými skutočnosťami, ktoré mal zohľadňovať odvolací súd sa vysporiadal (napr. strelba na bránu počas vedľajšieho športového podujatia - tu odvolací súd poukázal na zásadnú skutočnosť, že k incidentu došlo cez prestávku, kedy nemožno predpokladať pobyt osôb na mieste, kde k zraneniu došlo).

14. Dovolací súd dodáva, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu dostatočne vysvetľuje, prečo nedošlo k naplneniu predpokladov zodpovednosti zo strany žalovaného 1/. Nesúhlas strany sporu s argumentami súdu neznamená nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia.

15. Pokiaľ dovolateľ namietal, že závery odvolacieho súdu sa nezakladajú na výsledku vykonaného dokazovania, táto námietka nemá za následok prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Dovolateľova argumentácia je totožná s tou, ktorú prezentoval pred súdmi nižších inštancií. Dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

15.1. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak dovolací súd tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

16. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Dovolací súd ďalej poznamenáva, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočíva na nesprávnych právnych záveroch, nakoľko nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP (porov. R 24/2017). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8Cdo/170/2014). Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle §420 písm. f/ CSP. Dovolací súd v snahe autenticky porozumieť textu dovolania ako celku (viď nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 15/2021 zo dňa 25. mája 2021 alebo jeho nález sp. zn. I. ÚS 336/2019 z 09. júna 2020) sa zaoberal aj celkovým postupom odvolacieho súdu pokiaľ išlo o hodnotenie skutkových zistení a potrebu dokazovania a nezistil porušenie procesných pravidiel CSP v dovolacom konaní, ktoré by mohli mať za následok prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

17. Dovolateľ ďalej tvrdil, že jeho procesné práva boli porušené aj tým, že mu nebolo umožnené oboznámiť sa s podaním - „Doplnením výpovede žalovaného 1/“ (č.l. 366 a nasl.), predloženým do spisu 4.6.2021. Nešlo teda o vyjadrenie, ale o doplnenie výsluchu písomnou formou (pozri § 195 ods. 3 CSP). V danom prípade, ale nešlo o iniciatívu súdu, ale len o písomné doplnenie žalovaného 1/. Odvolací súd preto k nemu oprávnene pristúpil ako k dôkazu listinou. Dovolací súd poukazuje na to, že podľa § 204 CSP dôkaz listinou sa vykoná tak, že súd listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí, ak ide o listinu, ktorej odpis bol strane sporu v priebehu konania doručený a ak listina alebo jej obsah neboli protistranou spochybnené. Podľa zápisnice z pojednávania z 9.6.2021 (č.l. 375 a nasl.) odvolací súd predmetné podanie oboznámil na pojednávaní, krátkou cestou ho odovzdal právnenému zástupcovi žalobcu, pričom bolo na pojednávaní prečítané. Právny zástupca sa k predmetnému podaniu aj vyjadril a z obsahu zápisnice nevyplýva, že by k doručeniu tejto výpovede žalovaného mal výhrady,

resp. sa k nemu ešte neskôr žiadal osobitne vyjadriť. Rovnako nenamietal ani voči obsahu zápisnice, a to ani po samotnom pojednávaní. Z obsahu napadnutého rozhodnutia navyiac ani nevyplyva, že by na predmetné podanie odvolací súd prihliadol. Nie je zahrnuté medzi dokazovaním, ktoré na odvolacích pojednávaniach krajský súd vykonal (bod 23.) a navyiac skutkový záver odvolacieho súdu, že s pravdepodobnosťou hraničiacou s určitosťou to bol práve žalovaný 1/, kto loptičkou pozemného hokeja trafil v tom čase maloletého žalobcu, je v priamom rozpore v obsahom predmetnej „výpovede“ žalovaného 1/, a teda je zrejmé, že si skutkové závery z nej vyplývajúce krajský súd neosvojil. Vychádzajúc z uvedených skutočností si dovolací súd dovoľuje vysloviť záver, že pokiaľ ide o „Doplnenie výpovede žalovaného 1/“ (č.l. 366 a nasl.) a postup odvolacieho súdu na pojednávaní dňa 9.6.2021, odvolací súd postupoval v súlade s jednotlivými ustanoveniami CSP. Aj keby sa napokon preukázalo, že predmetná listina nebola od „A po Zet“ na pojednávaní prečítaná, dovolací súd poukazuje, že z pohľadu ustanovenia § 204 CSP postačuje oboznámenie listiny, k čomu podľa obsahu zápisnice došlo a voči tomu dovolateľ nenamietal. Napokon obsah zápisnice preukazuje, že sa s uvedenou listinou oboznámil, keďže voči jej obsahu namietal. Postupom odvolacieho súdu, ktorý sa nepriečil zákonu, nemohlo dôjsť k porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý súdny proces. Neopodstatnená je preto námietka, že namietaným postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

18. Dovolací súd ďalej konštatuje, že prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP namietaná nebola. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd uzatvára, že dovolateľ neopodstatnene namietal dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP, a preto jeho dovolanie ako nedôvodné zamietol (§ 448 CSP).

19. Žalovaný 1/ bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. Žalovaným 2/ a 3/ najvyšší súd trovy dovolacieho konania nepriznal, lebo im žiadne trovy nevznikli.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.